

**Jiří Neminář, Obyvatelé Hlučínska v československé zahraniční armádě na západě,
Bakalářská práce FF UK, Praha 2012, 117 str.**

Předkládaná bakalářská práce je výsledkem dlouhodobého zájmu a snažení, pro studenta bakalářského cyklu studia značně výjimečného. Jiří Neminář dokázal velmi dobře skloubit osobní motivaci a zájem se zralým profesionálním přístupem. Svou práci opřel o detailní heuristiku, přičemž prošel jak veřejné (především Vojenský historický) archivy, tak řadu privátních. Prostudoval i značné množství literatury, která ale z hlediska informačního pro něj měla jen menší význam. Při formulování otázek, které svému tématu položil, nezůstal jen u prostého faktografického zmapování, kladl si i řadu dotazů z kategorie identit, sebeinterpretace a životních strategií, které se u „těžko zařaditelných“ obyvatel Hlučínska jeví jako mimořádně zajímavé.

Práce je strukturována velmi promyšleně, počínaje vymezením samotného pojmu Hlučičan (např. v kontrastu s Těšíňanem či Slezanem), přes vojenskou kariéru ve Wehrmachtu, v jehož uniformách se ocitla většina bojeschopných obyvatel této svébytné entity, až po službu v zahraniční československé armádě. Neminář se věnuje detailně způsobu výběru a zařazení těchto zcela specificky cítících a mluvících někdejších Čechoslováků do západní armády, snaží se také s pochopením pro obě strany interpretovat jak osobní motivaci a strategie, tak obavy a předsudky, které pro toto prolnutí, mnohdy z obou stran účelové, bylo typické. Hlučičany v battledressech sleduje až do individuálních osudů, snaží se na základě mravenčí rešeršní práce zachytit opravdu všechny kterých se tato zkušenost týkala. Neminář vytvořil i přehledné tabulky i statistické přehledy, nakonec sleduje i poválečné osudy těchto vojáků a jejich následné strategie. Součástí práce je i pěkná obrazová příloha.

Celkově považuji bakalářskou práci Jiřího Nemináře za mimořádně zdařilou, bohatě přesahující kritéria kladená na tento typ prací. Doporučuji ji k obhajobě.

**Tomáš Mozr, Fenomén instituce baru jako součást životního stylu za „První republiky“,
Bakalářská práce, FF UK, Praha 2012, 96 str.**

Předkládaná bakalářská práce koresponduje s osobním zájmem a zaujetím, které pro fenomén baru autor chová. V mnohém se jedná o průkopnickou a také interdisciplinární práci, neboť se snaží téma pojednat pokud možno komplexně. Mozr pracuje jak s „klasickými“ prameny, tak krásnou literaturou a filmem, nevyhýbá se metodě oral history ani odborné gastronomické literatuře jak z minulosti, tak současnosti. V tomto ohledu lze na práci nahlížet jako v mnoha ohledech průkopnickou.

Tomáš Mozr svou práci rozčlenil do pěti zásadních kapitol, přičemž postupuje od nejobecnějšího ke konkrétnímu. Seznamuje čtenáře jak s vývojem pojmu, tak fenoménu, a to v obecném i českém prostředí, věnuje se baru jako prostředí sui generis, stejně jako sociálnímu aspektu této instituce, a to jak z pohledu objektivního, tak subjektivního vnímání. Postihuje též institucionální základnu směřující k rozvoji a expanzi kvalitních barových služeb, stranou neopouští ani instrumenty, pomáhající navodit co nejautentičtější barovou atmosféru (hudba, ženy, vybavení).

Práce by zajisté ještě mohla být rozšířena v ohledu sociálního rozměru a aspektech zkoumaného fenoménu. Pro práci bakalářskou se však jedná o zpracování bezpochyby dostačující a v mnohém inspirativní.

Předkládanou bakalářskou práci doporučuji s radostí k obhajobě, splňuje kritéria kladená na tento typ prací.

Květa Fremrová, Pražská ústavní péče o sirotky a opuštěné děti v první polovině 20. století, Bakalářská práce FF UK, Praha 2012, 110 str.

Téma rodiny, žen, dětí, spolkový život a sociální služby bezpochyby stojí dlouhodobě ve středu badatelského zájmu, přesto však zpracování péče o sirotky a opuštěné pražské děti především v meziválečném období na svého autora, resp. autorku čekalo. Květa Fremrová uchopila zkoumané téma v několika rovinách, zajímal ji jak obecný rámec zkoumaného fenoménu, tak instituce zajišťující obecně sociální pomoc, zamýšlí se i nad pozitivy a negativy ústavní péče, a na závěr přináší podrobný, nikoli však vyčerpávající přehled institucí, které se podílely na péči o děti bez rodiny ve sledovaném období. Jejich heterogenost byla mimořádná.

Práce je velmi dobře a přehledně strukturovaná, a zahrnuje značné množství otázek, vztahujících se k tématu. Autorka nasbírala bohatou heuristiku, od archivních pramenů, přes dobový tisk po moderní zpracování souvisejících témat. K jednotlivým veřejným i privátním ústavům zajišťujícím péči o opuštěné děti se snažila sesbírat maximum materiálů, mnohé z nich i obešla a fotograficky zdokumentovala současný stav.

Celkově lze bakalářskou práci Květy Fremrové považovat za velmi zdařilou, dobře upravenou a vybavenou a bohatě splňující kritéria kladená na tento typ prací. Proto ji doporučuji k obhajobě.